

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

w sprawie **D. G.-T.**

oskarżonej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 i 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 5 grudnia 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w X. z dnia 9 października 2013 r., o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Y. .

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 października 2013 r. Sąd Rejonowy w X. wystąpił o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. innemu równorzędnemu sądowi sprawy D. G.-T. oskarżonej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 i 3 k.k.

W postanowieniu sądu występującego o przekazanie sprawy podkreślono, że D. G.-T. oskarżona została o usiłowanie doprowadzenia Skarbu Państwa reprezentowanego przez Sąd Rejonowy w X. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci refundacji kosztów stawiennictwa w sądzie. Jako świadka wskazano w akcie oskarżenia sędziego Sądu Rejonowego w X. Może to rodzić wątpliwości co do bezstronności sądu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Bezsporne jest, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Przewiduje bowiem odstępstwo od ustawowych reguł określenia właściwości miejscowej sądu. Stąd też jego zastosowanie może nastąpić tylko wtedy, gdy zaistniałe w sprawie okoliczności jednoznacznie świadczą o tym, że jej pozostawienie do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Takimi okolicznościami mogą zaś być tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet w istocie mylne, jakkolwiek powzięte w oparciu o racjonalne przesłanki) o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 68; z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000, z. 3 poz. 7; z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, R-OSNKW 2008, poz. 2072; z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, R-OSNKW 2008, poz. 2280).

Sytuacja taka zaistniała w niniejszej sprawie. Sąd właściwy do rozpoznania sprawy występuje w procesie jako pokrzywdzony, a nadto sędzia orzekający w tym sądzie występować ma w procesie jako świadek oskarżenia. Ta koncentracja różnych ról procesowych może rodzić dla stron i postronnych obserwatorów procesu wątpliwości co do bezstronności sądu. Nie odpowiada to wymogom dobra wymiaru sprawiedliwości, o którym mowa w art. 37 k.p.k.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.